

ONZE KONINGIN

Ook de lezeressen van „Meisjesleven” brengen de Koningin, die vijftwintig jaren land en volk mocht regeeren, de betuiging van hun eerbiedige hulde.

En verder? Verder mogen zij zich ernstig voor-nemen, het goede voorbeeld, hun door hun Vorstin gegeven, na te volgen.

Onze Koningin heeft vijftwintig jaren van voort-durende zelfopoffering achter den rug. Wanneer we dàaraan denken, dan worden we stil.

Vijftwintig jaren bleef ze trouw aan de taak, die soms toch wel heel zwaar heeft moet wegen op haar schouders. Vijftwintig jaren gaf ze zich, elken dag weer, aan haar volk. Immers, „Oranje kan nooit, neen nooit genoeg voor Nederland doen”.

Als er gevaar dreigde, de Koningin stond vóóraan. De spoorwegstaking, de misdadige woeling, bracht haar naar Den Haag en niets hield haar tegen, zelfs niet het feit, dat een overwerkte machinist dienst moest doen op haar trein. En toen de wereldoorlog uitbrak, nam de Koningin haar plaats opnieuw in en vervulde ze haar taak.

De vrouwen van Nederland kunnen t r o t s c h zijn op onze Koningin, want in de allereerste plaats is zij een der hunnen. Zij is v r o u w, een moedige, ge-loovige vrouw, die pal staat voor haar overtuiging en daarvoor durft uit te komen.

Het was na de inhuldiging. Pas had de Koningin, staande op het balkon van haar paleis, de huldebetuiging van haar volk in ontvangst genomen, en het „Wilhelmus” was haar door de duizenden spon-taan toegezongen.

Nu trad zij terug, in het paleis. En daar, schreiend, viel ze haar Koninklijke Moeder om den hals.

De Koningin is een echte v r o u w. Ze was toen nog maar zoo jong. De dag was heel vermoeiend voor haar geweest. En het gewicht van het oog-enblik, toen ze trouw zwoer aan haar volk, had haar zeer aangegrepen.

Toen schreide ze en ze is er al de vrouwen van Nederland lief om, want ze weten, wat de tranen van hun Koningin beteekenden.

En nu, na vijftwintig jaar, beloven ze opnieuw, dat Koningin Wilhelmina nooit tranen zal behoeven te schreien om hun ondankbaarheid en hun on-trouw. Ze beloven, dat ze t r o u w zullen zijn als hun Vorstin. Ze beloven, dat ze nooit deze vijfen-twintig jaren van edele zelfopoffering zullen ver-geten.

Zie, wij zien de Koningin wel eens te veel als Koningin. Maar als wij er aan denken, dat onze Koningin, de edele v r o u w, zóóveel heeft moeten lijden, zóóveel heeft moeten dulden, zóóveel heeft moeten volbrengen voor ons volk, dan is er in ons hart de behoefte, om haar te zeggen, dat dit alles niet onopgemerkt is gebleven.

De Koningin is een moedige vrouw. Zeker, ze heeft geschreid op den dag van haar inhuldiging, maar ze heeft niet geschreid, als van haar een daad van moed werd gevergd. Dan heeft ze, zonder aarzelen, volbracht, wat ze volbrengen moest.

Staande vóór het schoone monument van Gas-pard de Coligny, heeft ze, voor het wuffe en ongelooovige Frankrijk, het uitgesproken: „Aan den voet van dit monument vereenigd, heffen wij onze harten op tot God, en zoeken vóór alle dingen de verheerlijking van Zijn Naam. Het is mijn levendige wensch, dat een ieder, die Christus als Zijn Zalig-maker kent, in dit geloof moge worden gesterkt, en dat wij allen steeds meer waarachtige getuigen des Heeren mogen zijn.”

Dit spreken is een d a a d geweest, een daad van beteekenis en wij denken er aan, nu, nu onze Kon-ingin vijftwintig jaren in onwankelbare trouw ons regeerde, dat zij, moedige vrouw die zij is, zich niet geschaamd heeft, toen het er op aankwam, te getuigen voor haar Heere en Heiland.

En moedig was zij evenzeer, toen zij weigerde een tentoonstelling te bezoeken, indien niet alles, wat zij als zedekwetsend beschouwde, werd weg-genomen of bedekt.

Ook dit is haar ten kwade geduid, maar ook daarin heeft ze getoond, dat ze stond voor haar overtuiging.

Toen Engeland de vrije Boeren-republieken in Zuid-Afrika geweld aandeed, toen was het onze Koningin, die aan den grijzen Paul Kruger een oor-logsschip ter beschikking stelde, om hem naar ons land over te brengen.

Op haar feestdag herinneren we ons dit alles. En wij denken aan haar met groote liefde. Wij danken haar voor alles, wat ze voor land en volk deed. We danken haar ook voor het voorbeeld, dat ze ons gegeven heeft in trouwe plichtsbetrach-ting. En we nemen ons voor, moedig te zijn als zij en pal te staan voor onze overtuiging als zij.

Wij denken aan haar zeer zware taak en wij bidden voor haar om kracht van boven.

Eén is er, die onze Koningin kan helpen, tot Wien zij, zoo goed als wij, de toevlucht mag nemen, als het haar benauwd en bang is. Tot Hem gaan wij heen op haar feestdag en wij bidden Hem om Zijn genade voor haar, die wij liefhebben. Wij vragen Hem, of het Hem believen moge, onze Koningin nog lang voor ons te sparen.

En wij zeggen het de Koningin na: „Laten wij met de Herders gaan in het gebed naar de Kribbe, naar het Kruis, met al onze nooden en vragen. Tot ten slotte ons vragen verstomt en ons gebed en geloof overgaan in aanbidding.”

K.

Moeders Liefeling

Bij Grootmoeder